

K-13/07

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću za ratne zločine sastavljenom od sudaca toga suda Danka Kovač, kao predsjednika vijeća, te sudaca Ljubice Rendulić Holzer i Višnje Vukić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Jasminke Pezelj, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I-optuženog JANKA BANOVIĆ i II-optuženog ZORANA OBRADOVIĆ, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Sisku broj K-DO-7/05 od 02. ožujka 2007. godine, nakon održane i zaključene glavne rasprave održane dana 31. kolovoza 2007. godine u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Sisku Miljenka Ugarković, branitelja I-optuženog Saše Kelava – odvjetnika iz Petrinje, II-optuženog i njegova branitelja – odvjetnika Davora Škugor iz Siska (kao zamjena za odvjetnika Josipa Sladić iz Siska), a u odsutnosti predstavnika ošt. obitelji Ivana Stanić – majke Jane Stanić, istoga dana

presudio je

I-OPTUŽENIK: BANOVIĆ JANKO,

II-OPTUŽENIK: ZORAN OBRADOVIĆ,

krivi su

što su:

dana 21. rujna 1991. godine, u Petrinji, u Vinogradskoj ulici, prethodno pristupivši u para-vojne formacije tzv. "SAO Krajina", očitio nezadovoljni sa nastupjelim demokratskim promjenama u Republici Hrvatskoj, a u cilju podrivanja i obaranja novo uspostavljenog demokratskog društva u Republici Hrvatskoj, nastojeći odcijepiti područje Petrinje i šire i pripojiti ga para-državi "SAO Krajini", te etnički očistiti taj prostor od nesrpskog stanovništva, pa su u okviru takvog svog zločinačkog plana, protivno odredbama čl. 3. t. 2. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. t. 2. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava u međunarodnim sukobima, prilikom napada na Petrinju, krećući se iza tenkova, te primijetivši dvije civilne osobe i to Ivana Stanića i Slavka Matkovića, znajući ih od ranije i da su hrvatske

nacionalnosti, fizički ih napali sa za sada neidentificiranim većim brojem pripadnika paravojskih formacija, te su potom na za sada točno neutvrđeni način usmrtili Ivana Stanića i Slavka Matković,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo, kojega je posljedica smrt dvije osobe,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno po čl. 120. st. 1. OKZRH,

pa se **I-optuženi Janko Banović**, temeljem istog zakonskog propisa

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD SEDAM (7) GODINA

a temeljem istog zakonskog propisa i **II-optuženi Zoran Obradović** se

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD SEDAM (7) GODINA

Temeljem čl. 63. st. 1. KZ-a II-optuženom Zoranu Obradović se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru i vrijeme kroz koje je bio lišen slobode u vezi sa ovim kaznenim djelom, počevši od 11.07.2006. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP-a oba optuženika se oslobađaju obveze da nadoknade u cijelosti troškove ovog kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1-6.ZKP-a te nagradu i nužne izdatke postavljenog branitelja.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku je optužnicom broj K-DO-7/05 od 02. ožujka 2007. godine, koja je činjenično izmijenjena i definirana u odnosu na kazneno djelo za koje se terete oba optuženika na zapisnik o ročištu pred ovim sudom od 21. kolovoza 2007. godine, optužilo Banović Janka i Zorana Obradović, zbog kaznenog djela iz članka 120. st. 1. OKZRH (Kaznenog zakona koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja kaznenog djela), a kako je to činjenično i zakonski opisano te pravno kvalificirano u izreci ove presude.

Izmjenom optužbe u činjeničnom opisu kaznenog djela došlo je do izmjene opisa načina na koji su usmrćeni Ivan Stanić i Slavko Matković te naznake tko ih je sve usmrćio, tako da je umjesto prvotno naznačenog načina – da su udarani rukama i nogama po svim dijelovima tijela, pa su im nanijete mnogostruke ozljede po tijelu uslijed kojih su podlegli – izmijenjenom optužbom naznačeno da su usmrćeni na za sada točno neutvrđeni način; a u prvotnoj optužnici je bilo naznačeno da su ih usmrćili samo I. i II. optuženi, a u izmijenjenoj optužnici – za što su optuženi oglasili krivima – su konačno optuženi terećeni da su usmrćili oštećene sa za sada neidentificiranim većim brojem pripadnika para-vojskih formacija. Između ostalih posljedica ovako izmijenjene optužnice (o čemu će biti riječi u daljnjem tijeku obrazloženja) sud odmah napominje da se nakon toga ukazalo nepotrebnim izvoditi dokaze na okolnosti točnog načina usmrćenja oštećenih, kao npr. ekshumacija i ponovno liječničko

vještačenje, a to jer je do tada izvedenim dokazima ukazano na neizvjesnost rezultata takvih radnji, a i sam način usmrćenja više nije bila odlučna činjenica u ovom kaznenom postupku, obzirom da je nedvojbeno dokazano da su inkriminirane zgrade oba oštećena usmrćena. Očito je bilo i to da je izmjena optužbe rađena u skladu sa do tada izvedenim dokazima.

Dileme oko sastava vijeća su otklonjene nalogom predsjednika Županijskog suda u Sisku da predsjednik vijeća bude sudac Danko Kovač, iako je taj sudac upozorio predsjednika suda da je on osobno obavljao istražnu radnju ekshumacije tijela pokojnog Ivana Stanić, kao tada istražni sudac, a to kao zamjena za tada predsjednika suda – Josipa Budinski, što sve je vidljivo iz zapisnika o ekshumacijama na listu 6-10 spisa i u podnesku predsjednika suda na listu 143-144 spisa. Isto tako, zahtjevi za izuzeće obrane II-optuženika za otklanjanje od obavljanja sudačke dužnosti (izuzeće) sudaca ovog Županijskog suda – članova ovog sudskog vijeća su bili odbačeni odlukom vijeća, jer su izraženi nakon početka glavne rasprave, a potom je i odbačen zahtjev za izuzećem predsjednika Županijskog suda, te zahtjevi za izuzeća zamjenika ŽDO Sisak Miljenka Ugarković i Županijskog državnog odvjetnika u Sisku – Stipe Vrdoljaka.

Prije početka glavne rasprave, dana 15. svibnja 2007. godine vijeće je temeljem čl. 305. st. 5. ZKP-a odlučilo da će se I-optuženom Janku Banović suditi u odsutnosti, a na koje rješenje stranke nisu uložile žalbu, s tim što je rasprava unatoč traženju pismenog opravka rješenja, temeljem čl. 305. st. 6. ZKP-a bila nastavljena, jer rješenje nije bilo donijeto protivno mišljenju tužitelja, a to jer je upravo optužnicom isto predloženo.

Slijedom iznijetog, obzirom da mu je suđeno u odsutnosti, I-optuženi se osobno nije izjasnio o optužbi, već je to učinio njegov branitelj koji je kazao da se I-optuženi ne osjeća krivim.

Pozvan da se očituje o tome kakav stav zauzima prema optužbi, II-optuženik je kazao da se ne osjeća krivim za kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret.

Svoju obranu II-optuženik je iscrpno iznio po izvođenju dokaza. Poriče da bi počinio kazneno djelo kako mu je stavljeno na teret izmijenjenom optužnicom, kazujući i da nikada u životu nije ni pomislio, da kamoli izvršio ovakvo kazneno djelo. Brani se alibijem, dakle da dana 21. rujna 1991. godine uopće nije bio u Petrinji, pa da kazneno djelo kako je terećen nije mogao ni izvršiti, a to jer da je toga dana bio u sastavu teritorijalne obrane sela Banski Grabovac na položajima kod mjesta Cepeliš, a što je oko 7 km zračne linije udaljeno od grada Petrinje. Tek par dana nakon 21. 09. 1991. godine da je bio prebačen u Tvornicu "Kožara" u Petrinji, na osiguranje. Upitan je kazao da je isto tako i I-optuženi Banović Janko bio s njim, dakle da ni on nije bio u Petrinji u vrijeme inkriminiranog događaja.

U odnosu na svjedoke Pešut Anu i Vilus Mariju, koje su ga svojim iskazom direktno teretile, II-optuženik je kazao da se ne sjeća da bi ikada u ratu tijekom 1991. godine ili nadalje razgovarao sa bilo kom od njih, te da bi ikada govorio o događajima vezanom uz pogibiju njihovog brata, te za te iskaze navodi da su potpuna laž, ali ne objašnjava zašto bi one tako lagale protiv njega. Cijeli postupak protiv sebe smatra namještaljkom, a upitan kazuje da ne može ni pretpostaviti zbog čega bi mu netko namještao vođenje kaznenog postupka pod sumnjom da bi počinio ratni zločin. Vilus Marije se sjetio iz razdoblja prije rata, gdje je radila, a Pešut Ane se nije mogao sjetiti ni po imenu ni po izgledu. II-optuženi je vrlo emotivno iznosio svoju obranu, uz plač i izraženo shvaćanje da ga se tereti za teško kazneno djelo, te uz

višestruko ponavljanje da uopće ne može shvatiti da mu se sve ovo dešava i da ga se tereti za nešto što nikada nije počinio.

U dokaznom postupku kao svjedoci ispitani su Stanko Obradović, Milan Svilokos, Milorad Turopoljac, Dušan Sljepčević, Đorđe Jekić i Milan Obradović (sve svjedoci predloženi optužnicom, a na okolnosti da optuženi u inkriminirano vrijeme nisu bili na položaju iznad sela Cepeliš), potom svjedoci Stojan Obradović i Nikola Obradović, (predloženi obranom II-optuženog – na okolnost da je on u inkriminirano vrijeme bio na položaju iznad sela Cepeliš), potom svjedoci Ana Pešut i Marija Vilus (sestre pok. ošt. Ivana Stanića), svjedok Nikola Vilus (u inkriminirano vrijeme suprug Marije Vilus, dakle šogor pok. Ivana Stanića), potom je kao vještak ispitan prim. dr. Stevo Kovačević na okolnosti stanja tijela pok. Ivana Stanić i mogućih mehanizama nastanka smrti istog, uz suglasnost stranaka pročitano je iskaz prethodno izvan glavne rasprave ispitanog vještaka dr. Čadež Josipa, koji je ispitivan na iste okolnosti kao i vještak Kovačević, kao i na okolnosti da li je on sa vještakom Kubatom prilikom identifikacije ekshumiranog mrtvog tijela pok. Ivana Stanić vršio detaljniji vanjski pregled ili obdukciju, pa je tako dobiven podatak da isto nije činjeno, te da ne postoje drugi dokumenti o pregledu mrtvog tijela osim zapisnika o pregledu posmrtnih ostataka i identifikaciji Stanić Ivana. Potom je uz suglasnost stranaka pročitano i izvršen uvid u zapisnik o ekshumacijama od 01.04.1996. godine provedenih 29.03.1996. godine (list 6-10), službena bilješka o položaju snaga tzv. "Sao Krajina" u Donjoj Bačugi od 02.08.1991. godine (1-36), preslika fotografije ispod koje je naznačeno da se radi o Obradović Zoranu (1-37) i fotografije ispod kojih je naznačeno: Banović Janko (1-38), zapisnik od 01.04.1996.g. o pregledu posmrtnih ostataka i identifikaciji Stanić Ivana sačinjenih pri Zavodu za patološku anatomiju u Zagrebu, od strane liječničkog vještaka dr. Milovana Kubat, kao uz. potpisan dr. Čadež (1-40-41), obavijest Zavoda za medicinu i sudsku kriminalistiku Zagreb od 04.04.1996.g. o identifikacijama (1-42), obavijesti o uhićenju Obradović Zorana po međunarodnoj tjeratici od 12.07.2006. godine i preslika obavijesti od 11.07.2006.g. (1-73 i 75), uvid u dokumentaciju očevida, broj očevida broj NG 116 (fotografije – koje su prilog spisu).

Na kraju dokaznog postupka, a nakon iznošenja obrane, pročitani su izvodi iz kaznene evidencije za obojicu optuženih (list 50 i 53 spisa).

Odbijeni je prijedlog stranaka da se izvrši ekshumacija tijela pokojnog Ivana Stanić, a to obzirom na izmjene činjeničnog opisa kaznenog djela za kog su terećeni optuženici, a što je objašnjeno u drugom odlomku ovog obrazloženja. Nadalje, odbijeni su prijedlozi obrane II-optuženog da se pred sudom, pa makar i video-linkom ispituju svjedoci Đuro Đukić i Stevan Obradović, a to jer isti nemaju dokumenata sa kojima bi mogli pristupiti sudu, a žive na području Novog Sada, dakle druge države, pa bi izvođenje tog dokaza moglo biti izvedeno samo video-linkom, što bi odužilo trajanje postupka, a II-optuženik se nalazi u pritvoru, pa se s te strane radilo o neprikladnom prijedlogu. Međutim, ujedno je prijedlog obrane odbijen i kao nevažan prijedlog, jer su na iste okolnosti već bili ispitani svjedoci Stojan i Nikola Obradović, dakle na okolnosti alibija II-optuženog, a po ocjeni vijeća iskazi ovih svjedoka su u suprotnosti sa iskazima ostalih svjedoka koji su ispitani na iste okolnosti, a sud je povjerovao svjedocima Ani Pešut i Mariji Vilus te drugim svjedocima koji nisu vidjeli inkriminirane zgrade optužene na položaju iznad mjesta Cepeliš, a njihov iskaz logički isključuje mogućnost istinitosti alibija II-optuženog, dakle i istinitosti iskaza svjedoka koji bi potvrđivali njegov alibi. Prema tome i s te strane se ukazalo nepotrebnim ispitivati svjedoke Đuru Đukić i Stevana Obradović. Za napomenuti je i da je to cijenjeno kao prijedlog usmjeren na odugovlačenje postupka, a to jer je obrana II-optuženog unatoč stalnom deklaratornom

požurivanju postupka zbog činjenice da se II-optuženi nalazi u pritvoru i zbog stalnih prijedloga za ukidanje pritvora, u stvari zapravo nastojala da što više odugovlači ovaj kazneni postupak na ZKP-om dopuštene i nedopuštene načine, pa su tako prilikom glavne rasprave korištene sve prilike za traženje odgode iste, stavljeni su zahtjevi za izuzeće svih osoba na koje su se takvi zahtjevi mogli odnositi, remetio se red raspravljanja od strane branitelja II-optuženog, koji se nije pokoravao nalogima predsjednika vijeća za održavanje reda u pojedinim momentima, zbog čega je i kažnjen.

Imajući u vidu navode i mišljenja optužbe i obrane obojice optuženih jasno je da je u ovom kaznenom postupku bio najvažniji iskaz svjedoka – sestara pok. Ivana Stanić, Ane Pešut i Marije Vilus, a u odnosu na iskaze tih svjedoka obrana je imala najviše primjedbi.

Obje svjedokinje – Ana Pešut i Marija Vilus su suglasno iskazale pod kojim okolnostima i kako su se obojica optuženih njima hvalili da su usmrtili osobu koju su prema njihovom pričanju, prema mjestu usmrćenja i okolnostima usmrćenja obje nedvojbeno prepoznale kao svog brata – Ivana Stanić, kao i drugog oštećenog – čije tijelo nije do sada pronađeno, ali je mrtav viđen isto kada i Ivan Stanić – Slavka Matkovića. Valja napomenuti, obzirom da tijelo Slavka Matkovića nije pronađeno je vijeće smatralo da u činjeničnom opisu kaznenog djela za koje su oba optužena oglašena krivima, u posljednjem dijelu rečenice kojom završava činjenični opis koji glasi: "...na za sada točno neutvrđeni način usmrtili Ivana Stanić i Slavka Matković," treba zadržati riječi: "...na za sada točno neutvrđeni način"..., jer mogućnost da se pronalaskom tijela Slavka Matkovića eventualno utvrdi točni uzrok njegove smrti, a što bi pomoglo i točnom utvrđenju smrti Ivana Stanića, logički nikada nije isključena, sve dok se tijelo Matkovića ne pronađe i dok se ne potvrdi ili isključi ovakva logička mogućnost.

Obje svjedokinje su potpuno suglasno govorile o riječima optuženih, sadržaj istih, te koliko su od svega izgovorenog one zapamtile. One o inkriminiranom događaju nisu ispitivale optužene, oni su se sami hvalili što su činili inkriminirane zgone, radi se o kazivanju drugim građanima, a ne službenim osobama, priznanju optuženih koje je dano u razgovoru sa drugim osobama – o čemu su te osobe svjedočile, pa je, gledano formalno, takve dokaze kao valjane prihvatio ovaj sud.

Svjedok Ana Pešut je iskazala da se u inkriminirano vrijeme nalazila u Petrinji, a par dana nakon toga, krajem 09. mjeseca 1991. godine, bila je sa sestrom Marijom Vilus ispred svoje stambene zgrade kada su im prišli Janko Banović i Zoran Obradović (optuženi) koji su se interesirali za jednu susjedu, pa su potom pitali da li bi ih svjedokinje pozvale na kavu, a kako su se međusobno znali – jer su radili u istom poduzeću prije rata – Poduzeće "Gavrilović", Marija i Ana su ih pozvale u Marijin stan na kavu. Razgovor prije i tijekom ispijanja kave je trajao kratko, nisu ni uspjeli popiti kavu iz razloga koji slijede. Obojica su opisivali kako su bili u sastavu grupe koja se za vrijeme napada na Petrinju kretala Vinogradskom ulicom, a došli su u Petrinju preko mjesta Pecki. U Vinogradskoj ulici su naišli na otpor koji im je pružan iz kuće Evice Čučković radi čega su pozvali pojačanje, te im je kao pojačanje došao tenk za kojim su krenuli niz ulicu zajedno sa drugim pripadnicima pobunjenih oružanih formacija, te je tenk potom ispalio granatu u kuću Antuna Jakše, pa su iz kuće istrčala petorica muškaraca od kojih su trojica pobjegla kroz bašću u pravcu Kupe, a drugu dvojicu su uhvatili. Za njih su rekli "Majku im jebem ustašku, dobili su svoje". Sve to su govorili jedan drugom upadajući u riječ, nadopunjujući jedan drugog u opisu događaja. Svjedok je od prije znala da su tu u Vinogradskoj ulici na opisanom mjestu poginuli njen brat i Slavko Matković, te navodi da nije dalje mogla izdržati već je na to upitala Janka (I-

optuženog) – "Da li znaš koga si ubio, ubio si moga brata" na što je Janko samo upitao: " Zar je visoki brko , Ivan Stanić, bio tvoj brat?". Kad su pričali o događaju – govorili su riječima "mi smo ih uhvatili" – pod čim su podrazumijevali sebe, po mišljenju svjedokinje. U trenutku kada je Janko rekao da zar su ubili brku Zoran – II-optuženi je lupio Janka po nozi, pa su se obojica digli i otišli, tako da kavu nisu popili. U 2. mjesecu 1992. godine slučajno je sreća I-optuženog i on joj se tada izvinjavao, rekao da mu oprostite da mu izvini što se to desilo, da su to bila takva vremena. Ova svjedokinja je vršila i prepoznavanje pokojnog brata, a prepoznala ga je po odjeći koju je opisala, a u takvoj odjeći je i nađen prilikom ekshumacije, a radi se o civilnoj odjeći (majica, natikače, traperice). Sigurna je da su obojica govorili o ubojstvu njenog brata i Slavka Matkovića, a to jer je dva dana nakon inkriminiranog događaja , 23.09.1991. godine Nikola Vilus – suprug sestre Marije obavijestio sve da je Stanić ubijen dok se nalazio u Vinogradskoj ulici, prilikom napada koji je bio 21.09.1991. godine – o čemu zna i osobno, a potom su i Nikola i pokojni otac ošt. Pavao Stanić, te još dvojica sada pokojnih osoba sahranili u vrtu kuće Ivana Stanić, a Slavka Matkovića se nisu usudili sahraniti. Ujedno, sestra joj je pričala da je ona baš na dan smrti – 21.09.1991. godine vidjela brata par sati prije no što je ubijen i u kakvom stanju je bio. Prilikom identifikacije nije spominjala tko joj je ubio brata, jer ju to nitko nije pitao. Upitana je kazala da optuženi nisu rekli na koji način su ubili njenog brata, već samo su rekli "Dobili su boga svoga". Upitana je kazala da je iz priče optuženih razumjela da joj je brat ubijen nakon što su grupi u kojoj su se nalazila oba optužena stigla pojačanja, dakle i tenk. Upitana je kazala da optuženi nisu spomenuli tko je još iz grupe u kojoj se nalazili učestvovao u usmrćivanju njihova brata.

Svjedok Marija Vilus je u pogledu istih činjenica, koje su u prethodnom odlomku opisane, iskazivala suglasno kao i njena sestra – svjedok Ana Pešut. Zbog toga se napominje još ono o čemu se svjedok Ana Pešut nije izjasnila, a to je slijedeće: Da nitko pojedinačno od optuženih nije rekao da bi on pucao ili na koji drugi način je usmrtio njenog brata, već su obojica optuženih govorili rječicom "mi". Obojica su pričali da je bilo njih više u tim trenucima kad su govorili "mi smo ubili", ali nisu rekli koliko bi ih bilo. Ona je dopodne, 21.09.1991. godine, za vrijeme napada na Petrinju, bježala iz roditeljske kuće u Vinogradskoj ulici. Kad je napad malo prestao, oko 12,00 sati je iskoristila trenutak i otišla u svoju zgradu. Brat je ostao sa pokojnim Slavkom Matkovićem i još dvije muške osobe od kojih je na raspravi imenovala Željka Papića, kad je ona otišla, u Vinogradskoj ulici kod roditeljske kuće. Oko 17,00 sati popodne nalazila se u stanu, gdje je bio i njen otac i tada su po pucnjavi i kretanju vozila zaključili da se napadači nalaze negdje u Vinogradskoj ulici, te su se odmah pobojali za brata koji je u toj ulici ostao. Otac ju je prvo upozorio na kretanje tenka a i sama je tom prilikom čula da tenk ide Vinogradskom ulicom. Drugog dana je krenula vidjeti što je sa bratom i na početku ulice joj je pokojni Milan Zagorac rekao da su joj ubili brata Ivana i Slavka Matkovića, a naišao sada pokojni otac Pavao Stanić, zamolio susjedu Dušanku da ju odvede kući, a otac je ostao u Vinogradskoj ulici. Drugog dana su se njen suprug i otac interesirali kako sahraniti brata i u ponedjeljak su ga sahranili u bašti iza kuće, a Slavka Matković se nisu usudili sahraniti, pa mu je tijelo ostalo u dvorištu susjedne kuće – Evice Čučković. Inače iz pričanja je čula da su im tijela bila relativno blizu jedno drugom.

Svjedok Nikola Vilus je kazao da je on od Antuna Jaše saznao da je poginuo Ivan Stanić, njegov šogor, da se on raspitao kod jednog vojnika pobunjenih formacija da li smiju sahraniti Ivana Stanića, pa nakon toga da je on sa sada pokojnim tastom Pavlom Stanić, štogorom Milanom Pešut i Jovicom Dragić, te čovjekom koji se preziva Rakas otišao sahraniti te su sahranili Ivana Stanić dva dana nakon njegove pogibije. Tijelo Ivana Stanić je našao prekriveno dekom pred trgovinom Evice Čučković a 50 metara dalje je bilo drugo tijelo za kog mu je Pavao Stanić rekao da je pod tom drugom dekom Matković. Nije ga išao gledati jer

se bojao za sebe. Na mjestu gdje su zatekli pokojnog Ivana nije bilo krvi, pa smatra da na tom mjestu nije poginuo, već preko puta, u blizini kuće koja je bila nečim pogođena, a što je udaljeno oko 7 metara. Opisao je da je prilikom pokapanja Ivana Stanić u bašti njegove kuće u Vinogradskoj 56 u Petrinji primijetio da mu je ruka u predjelu nadlaktice bila gotovo presječena, vidjela se kost, ruka se držala gotovo samo na koži, a isto tako je primijetio da je prednja lopatica gotovo istrgnuta iz tijela. Kost lopatice je virila iz karirane presječene košulje kratkih rukava, te mu se činilo da je gotovo istrgnuta iz tijela. Od supruge je nakon toga čuo što su njoj i sestri Ani pričali optuženi.

Svjedoci Stanko Obradović, Milan Svilokos, Milorad Turopoljac, Dušan Sljepčević, Đorđe Jekić i Milan Obradović su bili ispitani i u istrazi i na glavnoj raspravi, a predloženi su od strane optužbe – u optužnici. Svjedok Stanko Obradović je daljnji srodnik II-optuženog i on je kazao da je za II-optuženog čuo da je on bio na položaju u selu Cepeliš tijekom 21.09.1991. godine – dan prije pada Petrinje, a on ne zna tko je napad na Petrinju vršio, jer je on bio u seoskim stražama. On nije znao ni gdje je toga dana bio Zoran Obradović, osim što je čuo da se Zoran nalazi iznad Cepeliša, a to od njegova oca. Suglasno njemu je kazivao i svjedok Milan Svilokos, s tim što ovaj svjedok, koji je bio u seoskim stražama, ne zna gdje se Obradović Zoran nalazio u inkriminirano vrijeme niti gdje je bio na položaju. Za Banović Janka – I-optuženog je naveo da je bio vojni obveznik, nije bio u sastavu seoskih straža. Svi drugi svjedoci od naprijed spomenutih su suglasno kazali da su zajedno sa optuženima mobilizirani u Donjoj Bačugi, te ne znaju gdje su 21. rujna 1991. godine bili obojica optuženih, a oni – svjedoci su se nalazili na položaju kod sela Cepeliš, s tim što Dušan Sljepčević nije bio siguran da li se za napada na Petrinju nalazio na položaju kod Cepeliša. Đorđe Jekić i Milan Obradović su bili upućeni na položaje kod sela Cepeliš, dovezeni tamo zajedno sa obojicom optuženih, u većoj grupi mobiliziranih osoba, te su nakon 2-3 dana vraćeni nazad kućama. Kad je inkriminiranog dana bio napad na Petrinju, ti svjedoci su bili kod Cepeliša, a po njihovom kazivanju, dok su se nalazili na položaju - tražili su se dragovoljci da idu na čišćenje Petrinje, iza vojske, ali ne znaju tko je otišao sudjelovati u napadu na Petrinju, s tim što je Milan Obradović kazao da su neki dobrovoljci otišli sudjelovati u tom napadu, ali nije znao koji. Đorđe Jekić i Milan Obradović nakon što su sa optuženima dovezeni na položaj kod Cepeliša, nakon toga nisu više na tim položajima vidali optužene. Inače, tamo je bila dovezena grupa ljudi koji su stali u jedan manji kamion.

Svjedoci Stojan Obradović (brat II-optuženog) i Nikola Obradović (suseljan koji nije u srodstvu sa optuženima) su za razliku od naprijed spomenutih svjedoka kazali da su obojica optuženih bili s njima mobilizirani, dovezeni na položaj kod sela Cepeliš, te da su obojica optuženih s njima bili na tim položajima i na dan 21.09.1991. godine, kada je bio napad na Petrinju, iz kog pravca su se čule detonacije. Nemaju saznanja da bi se sa položaja dragovoljno odlazilo u Petrinju niti da bi itko pitao ima li dragovoljaca za napad na Petrinju. Oni dakle potvrđuju obranu – dakle alibi II-optuženog.

Iz zapisnika od 01.04.1996.godine o pregledu posmrtnih ostataka za koje je potom identificirano da se radi o Ivanu Staniću, a nađenih na lokaciji Petrinja, Vinogradska 56 je vidljivo da je tijelo bilo umotano u šarenu deku, da je glava nađena odvojena od tijela, skeletirana, da je lijeva ruka odvojena od tijela, a nadlaktica prelomljena. Opisana je i odjeća u kojoj je nađen i status zubi, te potom je konstatirana identifikacija temeljem odjeće. Drugih podataka o pregledu nije bilo ni nakon što je o tome ispitani vještak koji je sa dr. Kubat činio pregled – vještak dr. Čadež.

Obojica ispitanih sudsko-medicinskih vještaka, dakle i prim. dr. Stevo Kovačević i dr. Josip Čadež su upitani u pogledu činjenice da li se temeljem nađenih ozljeda nakon ekshumacije tijela Ivana Stanić može ustvrditi na koji način je isti usmrćen, iskazali da o načinu usmrćenja mogu samo pretpostavljati, ali nikako ne i sigurno se izjasniti o tome. Temeljem zapisnika koji je naprijed spomenut vještak prim. dr. Kovačević je iskazao da je i sama amputacija ruke mogla dovesti do smrtnog iskrvarenja. Na raspravi je bio upoznat sa iskazom svjedoka Nikole Vilus te je u odnosu na povrede koje je taj svjedok uočio prilikom sahrane oštećenog kazao da opis nije dovoljan da bi se moglo reći kako je došlo do nastanka prijeloma kosti nadlaktice, ali iznosi pretpostavku da ukoliko je nadlaktica bila gotovo presječena bi se radilo o povredi nanesenoj predmetom s oštricom koji bi bio najbliži značajki sjekire, a što isključuje mogućnost nastanka takve povrede udarcima rukama i nogama obuvenim u cipele. Ne isključuje mogućnost nastanka povrede eksplozivnim tijelom, isključuje mogućnost da bi ovakva povreda mogla nastati od bajoneta puške, a isključuje mogućnost pregaženja tenkom, jer bi takvo što moglo dovesti do opsežnih gnječanja i potpunog uništenja koštanih struktura – o čemu se nitko nije izjasnio. Suglasno vještaku prim. dr. Kovačeviću iskazao je na iste okolnosti vještak dr. Josip Čadež.

V
0

Vještak dr. Kovačević je kazao da bi se možda, obzirom na povredu nadlaktice ruke nešto sigurnije moglo reći nakon ekshumacije. Međutim, nakon toga je došlo do izmjene činjeničnog opisa kaznenog djela iz optužnice, a kako je to u početnim dijelovima ovog obrazloženja naznačeno, pa je nakon toga postalo nepotrebno vršiti ekshumaciju, jer je bilo za sud nedvojbeno da je Ivan Stanić smrtno stradao inkriminirane zgođe, da su ga usmrtili pripadnici neprijateljskih formacija koji su napadali na Petrinju, među kojima su bili obojica optuženih, a optuženima je bilo jasno o kome se radi – jer su tako iskazali u razgovoru sa sestrama pokojnog, a i vidjeli su da se radi o civilu, kao i svi drugi pripadnici iste oružane formacije, a što se zaključuje i iz činjenice da su oni iskočili iz kuće koju je pogodio tenk, a ne iz kuće iz koje je prethodno pucano, dakle pružan otpor napadačima. Zbog toga, a i jer je jedna od odlučnih činjenica kod dokazivanja kaznenog djela ratnog zločina nastup smrti neke osobe, te da je smrt nastupila nasilnim aktom (ili naredbom nasilnog akta) od strane optuženih, (a za sud je nedvojbeno bilo da je smrt oštećenih u ovom konkretnom slučaju nastupila nasilnim aktom više ljudi među kojima su bili i optuženi u odnosu na oštećene), u ovom konkretnom slučaju više nije bila odlučna činjenica utvrđenje načina na koji je smrt nastupila, pa sud nije usvojio prijedlog za ekshumaciju; a to iz zbog toga da se po drugi put ne ekshumira već jednom sahranjeno tijelo i time da se ne narušava pijetet prema žrtvi zločina i osjećaji rodbine pokojnika. Osim toga ekshumacija nakon više od 15 godina od događaja, a nakon što je tijelo već jednom bilo ekshumirano ponovo ne bi sa sigurnošću dala odgovore na pitanja uzroka nastanka smrti oštećenog, već bi se eventualno smanjio broj pretpostavki o uzroku smrti.

Nakon analize rezultata svih provedenih dokaza, a to svakog zasebno i u odnosu na ostale pojedinačno i u odnosu na cjelinu istih, a sve to i u odnosu na obranu II-optuženika, zaključak suda je da je dokazano da su oba optuženika postupala kako su to terećeni, a kako je opisano u izreci ove presude, te da je obrana II-optuženika samim tim neistinita i usmjerena ka izbjegavanju kaznene odgovornosti.

Ovakav zaključak proizlazi prvenstveno iz kritičke analize iskaza svjedoka – sestara oštećenog Ivana Stanić, potom iz iskaza svjedoka Nikole Vilus, a potom i iz analize iskaza ostalih ispitanih svjedoka te nalaza i mišljenja vještaka.

Učinak ekshumacije je veći jer se može sa sigurnošću reći da je došlo do nastanka prijeloma kosti nadlaktice udarcima rukama i nogama obuvenim u cipele.

Prije obrazlaganja naprijed iznijetih zaključaka valja navesti nesporne činjenice, a to da je u tijeku i nakon provedenih dokaza nesporno i za ovaj sud nedvojbeno da su inkriminirane zgrade, dakle 21.09.1991. godine u Vinogradskoj ulici, prilikom napada para-vojnih formacija tzv. "SAO Krajine" na Petrinju usmrćeni tada civili Ivan Stanić i Slavko Matković. Naime, nakon toga nitko ih žive nije vidio, već su dan odnosno dva kasnije u blizini mjesta pogibije viđeni mrtvi, a Ivan Stanić je nakon gotovo pet godina i ekshumiran te identificiran.

Nedvojbenim se za sud ukazalo da su obojica istrčali iz kuće iz koje nije pružan otpor napadačima, a u koju je prethodno pucao tenk. Obzirom da su iz kuće istrčali, nedvojbeno je da od posljedica granatiranja kuće nisu zadobili smrtonosne povrede. Dakle, usmrćeni su nakon što su istrčali iz kuće, od strane više točno neutvrđenih pripadnika neprijateljske formacije koja je napadala na Petrinju, a koji su se kretali iza tenka, koji su dakle bili pješadijska podrška na djelovanju tenka. Nakon što su istrčali svi pripadnici te oružane formacije su vidjeli da se radi o civilima, a to obzirom na odjeću pokojnog Stanića i obzirom na činjenicu da ih kuće iz koje su istrčali nije pružan nikakav otpor. O tome su kazivali optuženici svjedocima – sestrama pok. Ivana Stanić. *Nije utvrđeno dali je još koje granate ispaljene*

Za sud nije sporno, a i stranke ničim nisu dovodile u sumnju da su u inkriminirano vrijeme para-vojne formacije tzv. Krajine bile očito nezadovoljne demokratskim promjenama u Republici Hrvatskoj, te da su u cilju odcjepljenja područja Petrinje i šire te pripojenja tzv. "SAO Krajini" i u cilju etničkog čišćenja tog prostora od nesrpskog stanovništva napale na grad Petrinju, te da su tom prilikom postupali suprotno odredbama čl. 3. toč. 2. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. t. 2. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava u međunarodnim sukobima, a sud napominje i da su prekršili odredbe koje nisu navedene u činjeničnom opisu kaznenog djela, a to i čl. 13., 31., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, pri čemu su dvije civilne osobe smrtno stradale.

Dakle, slijedi obrazloženje spornih okolnosti i analiza proturječnih dokaza, a to da li su optuženi pred Anom Pešut i Marijom Vilus pričali da su usmrtili pokojnog Stanić Ivana, odnosno da li su obojica učestvovali u napadu na Petrinju kojom prilikom je usmrćen i Stanić Ivan, krećući se u grupi vojnika koji su bili podrška tenku, ili su obojica optuženih u inkriminirano vrijeme bili na položaju kod sela Cepeliš, više kilometara udaljeni od Petrinje.

Zaključak suda je da je nedvojbeno dokazano da su obojica optuženih postupali kako ih se to teretilo, a kako su oglašeni krivima. Sud je dakle povjerovao iskazima svjedoka Ane Pešut i Marije Vilus, jer su iskazi dati suglasno, a u skladu sa ostalim provedenim dokazima, a iz tih iskaza proizlazi da su pred njima okrivljenici pričajući o događajima u kojima su učestvovali praktički priznali da su bili u grupi napadača koja je usmrtila Ivana Stanić i Slavka Matković dana 21.09.1991. godine u Vinogradskoj ulici u Petrinji. Samim tim sud je cijenio istinitima iskeze onih svjedoka koji u inkriminirano vrijeme nisu vidjeli optužene na položajima kod sela Cepeliš, a ovakvo utvrđenje isključuje i mogućnost da bi bili istiniti iskazi svjedoka koji su navodno vidjeli optužene na položajima kod Cepeliša. Iskazi tih svjedoka su cijenjeni kao nastojanje da se "pomogne" optuženicima, a kao i obrana II-optuženog – isto je cijenjeno neistinitim, a obrana je cijenjena kao nastojanje da se izbjegne kaznena odgovornost.

Svjedokinje Pešut Ana i Marija Vilus su logično i životno uvjerljivo iskazale kako su slučajno došle u kontakt sa poznanicima s posla, a oni su u ratnim vremenima par dana nakon napada i pada Petrinje, gotovo uzbuđeno, upadajući jedan drugom u riječ, pričali odnosno "hvalili se" kako su usmrtili "ustase", njima neprijatelje, misleći da to pričaju svojim istomišljenicima. Kad su upozoreni u odnosu na kog se odnosi njihova priča, ušutjeli su i udaljili se. I-optuženi se još k tome, naknadno ispričao Mariji Vilus za ono što je učinio na štetu njenog brata – pok. Ivana Stanić. Priča optuženih svjedocima, a kako su ju svjedokinje prenijele je u skladu sa činjenicama o kojima je kazivao svjedok Nikola Vilus, a popraćena je sa detaljima koje optuženi nisu mogli znati a da i sami nisu učestvovali u događajima koje su opisali. Drugim riječima, želi se reći da optuženi nisu izmišljali događaj kada su pričali svjedocima o njemu. Samim tim sebe su izvrgli ovom kaznenom gonjenju, a to jer u vrijeme kad su pričali nisu mislili da pričaju o nečem što je apsolutno nedopustivo, već su smatrali da je za njih pozitivno što su učestvovali u napadu na Petrinju i – po njima – "oslobađanju" Petrinje, te usmrćivanju dvoje ljudi koji nisu njihovi istomišljenici.

Iz svega iznijetog slijedi i zaključak suda da je na nedvojbeni način dokazano da bi optuženi postupili kako su to terećeni konačnom varijantom optužnice, a kako je opisano u izreci ove presude. Pri tome još valja napomenuti da nije dokazana i nije realna pretpostavka obrane II-optuženog da bi smrt oštećenog Stanića mogla biti posljedica djelovanja granate, a to jer su nakon djelovanja granate ispaljene iz tenka oštećeni istrčali iz iste te kuće, nakon čega su od strane tzv. pješadije usmrćeni. Pokojni oštećeni su bili nenaoružani, istrčali su iz kuće iz koje se nije borbeno djelovalo, Stanić je nedvojbeno bio u civilnoj odjeći, jer je u istoj pronađen i pokopan, pa prema tome na naprijed opisani način dokazanim činjenicama su ispunjena sva objektivno bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. u inkriminirano vrijeme važećeg OKZRH, koji se na optužene primjenjuje kao zakon blaži po iste.

U pogledu subjektivnih obilježja kaznenih djela za koje su optuženi oglašeni krivima, po ocjeni ovoga suda je nedvojbeno da su I. i II. optuženi inkriminirane zgrade postupali s izravnom namjerom da Ivana Stanića i Slavka Matkovića liše života, a pri tome su bili svjesni protupravnosti svoga postupanja, a osobito činjenice da se radi o civilima i nenaoružanim osobama koje nisu uključene u borbena djelovanja i od kojih im ne prijeti nikakva neposredna opasnost. Za napomenuti je pri tome da su optuženi postupali u okviru grupe koja se sastojala od više točno neutvrđenog broja i imena pripadnika para-vojnih formacija koje su napadale na Petrinju i to u postupanju koje se vojno može nazvati postupanjem uz oklopno vozilo – tenk, odnosno "postupanje kao pratnja oklopnom vozilu - tenku, radi eliminacije neprijateljske žive sile". Dakle, namjera svakog od pripadnika te grupe je bila u odnosu na oštećene da ih se usmrti, obzirom da su svi u grupi djelovali prema njima, pa tako i svakog od optuženih zasebno, u smislu kako je to naprijed naznačeno. Dakle, svaki od pripadnika grupe koja je usmrtila oštećene odgovara za njihovu smrt, jer su svi iz grupe znali da su iz kuće iz koje nije pružan otpor nakon što je pogodena granatom istrčali nenaoružani civili, bez obzira da li je baš njegovo djelovanje neposredni uzrok smrti oštećenih ili ne. Pri tome je bitno da su svi koji odgovaraju djelovali prema oštećenima na način koji ih je usmrtio, a što su nedvojbeno u sastavu grupe činili optuženici inkriminirane zgrade. O namjeri svakog od optuženika, a u sastavu grupe izvršioća, dakle ne naredbodavaca predmetnog ratnog zločina, su se – uostalom – izjasnili sami optuženici prilikom opisivanja događaja sestrama oštećenog Stanića – kada su kazali da su sredili "ustase". Dakle, namjera svakog člana grupe, kada djeluje prema nenaoružanim civilima na način kojim ih se usmrćuje, dakle i namjera svakog od optuženih – je u konkretnom slučaju bila lišiti života svoje neistomišljenike, osobe koje su protivno međunarodnom ratnom pravu smatrali neprijateljima koji na njih nisu borbeno djelovali, a pri tome su obojica optuženih bili svjesni protupravnosti

Vidi. dat. s. iskorak. ...

Prilozi ...

svoga postupanja te svih naprijed navedenih objektivnih elemenata kaznenog djela, jer abrojivost istih tempore criminis ničim nije tijekom postupka bila dovedena u pitanje, niti je u tom smislu bio tijekom postupka istican bilo kakav prijedlog ili bilo kakva primjedba od strane obrane optuženih.

Budući da su dokazanim postupanjem obojice optuženika ispunjena sva bitna obilježja kaznenog djela za koje su terećeni, a za koje su oglašeni krivima, sud ih je za isto osudio na kaznu zatvora od po sedam godina – svakom.

Kod odluke o kazni, odnosno vrsti i visini iste sud se rukovodio granicama predviđenim zakonom za počinjeno kazneno djelo, pri čemu je vodio računa o svim elementima koji utječu na vrstu i mjeru kazne iz čl. 56. KZ-a, a da se pri tome vodi računa i o stupnju krivnje, pogibeljnosti djela i svrsi kažnjavanja.

Shodno rečenom sud je u odnosu na obojicu optuženih kao olakotne okolnosti cijenio njihovu raniju neosuđivanost, odnosno neosuđivanost za istovrsna kaznena djela ili za kaznena djela protiv života i tijela (II-optuženi je samo jednom osuđen zbog kaznenog djela iz oblasti prometa), činjenicu da su obojica prije rata bili zaposleni, da su svojim radom uzdržavali sebe i svoju obitelj, dakle da su prije započetih ratnih sukoba u potpunosti živjeli u skladu s pozitivnim propisima Republike Hrvatske, da se radi o osobama koje su bile urednog obiteljskog i socijalnog statusa. Nadalje im je kao olakotna okolnost cijenjena činjenica da su ovo konkretno kazneno djelo počinili u sastavu veće grupe ljudi, upravo u vrijeme početka oružanog sukoba u Republici Hrvatskoj, kada je bila najveća indoktrinacija građana srpske narodnosti velikosrpskom idejom, a to idejom širenja granica Republike Srbije, pa su zbog negativne indoktrinacije oba optuženika nekritički prihvatili sve moguće metode teoretskog načina ostvarivanja te ideje, pa tako i međunarodnim pravom apsolutno neprihvatljivu ideju eliminacije hrvatskog stanovništva sa područja koja su trebala ući u sastav i koja su jedno vrijeme bila u sastavu tzv. "Srpske Krajine", a koja tvorevina u to vrijeme, a ni kasnije nije bila na bilo koji način priznata, osim od istih takvih tvorevina ili Republike Srbije. Olakotne okolnosti u odnosu na optužene su činjenice da su obojica inkriminirane zgrade postupali u sastavu grupe ljudi koja je kazneno djelo počinila u jeku najžešćih ratnih operacija protiv Republike Hrvatske, a to u svojstvu vojnika, u okolnostima kretanja iza oklopnog vozila, a da pri tome nije razjašnjeno učešće svakog od pripadnika grupe u usmrćivanju oštećenih. Naime, odgovornost pojedinaca u sastavu grupe koja učestvuje u napadu na civilno stanovništvo grada kog se nastoji osvojiti je svakako manja od odgovornosti nalogodavaca takvog napada i od izvršioca koji takvim napadom zapovijedaju ili od izvršioca takvog napada koji zapovijedaju pojedinim grupama koje izvršavaju napad. Praktički, obojica optuženih su bili najniži elementi u mogućoj shemi odgovornosti napadača na grad Petrinju, sve civilno stanovništvo u njemu, pa dakle i u odnosu na pokojne oštećene koje su zajedno sa drugim osobama usmrtili.

U odnosu na I-optuženog Janka Banović olakotna okolnost je i to što se je i pokušao ispričati sestri jednog od oštećenog, nakon što joj je rekao da je učestvovao u njegovom usmrćenju i očito nakon što je shvatio nedopustivost takvog postupanja u ratnom sukobu.

U odnosu na II-optuženog Zorana Obradović kao olakotna okolnost cijenjena je činjenica da isti svojim radom uzdržava obitelj te da je tijekom kaznenog postupka i prilikom iznošenja obrane pokazao svijest o apsolutnoj nedopustivosti usmrćivanja civila prilikom ratnih sukoba, a što je bilo izraženo u njegovoj rečenici da "on nikada takvo što ne bi

napravio", što izražava apsolutnu nedopustivost prema takvom djelovanju, (ali i njegovo nastojanje da izbjegne kaznenu odgovornost kroz optuženiku zakonom dopušteno pravo obrane da se brani kako smatra da je to za njega shodno, dakle kroz dopuštene tvrdnje da se nije nalazio na mjestu takvog zločina, pa da ne može ulaziti u krug izvršioca istog).

Posebno otegotnih okolnosti u odnosu na obojicu optuženih u konkretnom slučaju sud nije našao. Naime, a kao što je već prethodno spomenuto, optuženici su inkriminirane zgrade u napadu na Petrinju imali – vojnički gledano – minimalne uloge, bili su dio grupe koja je bila pratnja oklopnom vozilu, zadatak koje je eliminiranje neprijateljske, naoružane žive sile: postupali su u grupi prilikom usmrćivanja optuženih, a da pri tom nikome od cijele grupe – pa ni optuženima – nije dokazano da bi baš on sam ili sa točno određenim pripadnicima grupe usmratio bilo kog od oštećenih. Već je spomenuto da je grupa, koje su i optuženi bili članovi, oštećene usmrtila, pa se u konkretnom slučaju – kada nisu razjašnjena učesća svakog od članova grupe u inkriminiranom događaju, optuženicima njihovo djelovanje ima smatrati kao najblaži oblik djelovanja prilikom usmrćivanja oštećenih.

Bez obzira na naprijed spomenute olakotne okolnosti i odsustvo otegotnih okolnosti ovaj sud smatra da, obzirom na visoku pogibeljnost ovakvih kaznenih djela, obzirom da je kazneno djelo počinjeno s izravnom namjerom, te obzirom da je kod ratnih zločina visoko izražena potreba da se što strožim kažnjavanjem kod drugih formira svijest o zakonskoj i civilizacijskoj nedopustivosti takvog postupanja, u konkretnom slučaju nije bilo svrsishodno primijeniti odredbe o ublažavanju kazne ili odmjeriti kazne na donjoj granici mogućeg kažnjavanja, već su kazne obojici optuženih odmjerene blizu zakonom određene donje granice mogućeg kažnjavanja, a to prvenstveno zbog najblažeg oblika djelovanja optuženih u lancu događaja koji su rezultirali činjenjem konkretnog kaznenog djela ratnog zločina na štetu obojice oštećenih.

Dakle, ovaj sud smatra da će na ovaj način u konkretnom slučaju biti postignuta svrha kažnjavanja iz čl. 50.KZ-a, a to da će se primjerenom i individualiziranom kaznom u odnosu na optuženike utjecati kako na njih, tako i na druge da ubuduće ne čine kaznena djela, uz mišljenje da će se na ovaj način utjecati na svijest građana o pogibeljnosti ovakvih kaznenih djela po društvo u cjelini, a to bez obzira na etničke, civilizacijske, vjerske i moralne razlike i dosege svakog člana iste zajednice.

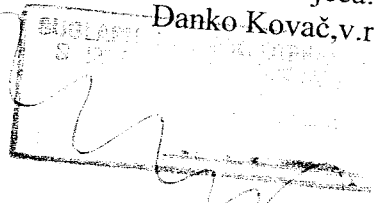
Sukladno odredbi čl. 63. st. 1. KZ-a II-optuženiku se u kaznu na koju je osuđen uračunalo vrijeme kroz koje je bio uhićen (na području Bugarske) i vrijeme koje je proveo u pritvoru u svezi s ovim kaznenim djelom, a pri tome se ima u vidu i vrijeme koje će provesti u pritvoru do pravomoćnosti presude.

Obzirom da su obojica optuženih osobe koje na području RH nemaju svojih primanja, koje su lošeg imovnog stanja, to ih je sud primjenom čl. 122. st. 4. ZKP-a oslobodio obveze da nadoknade troškove kaznenog postupka, a I-optuženog troškove obrane po postavljenoj mu branitelju po službenoj dužnosti.

U Sisku, 31. kolovoza 2007. godine.

Zapisničar:
Jasminka Pezelj, v.r.

Predsjednik vijeća:
Danko Kovač, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od primitka pisanog opravka presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sudove i protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. ŽDO Sisak, na br. K-DO-7/05 (2x)
2. opt. Zoran Obradović, Zatvor u Sisku
3. Branitelj I-opt. Saša Kelava, odv. iz Petrinje
4. Branitelj II-opt. Josip Sladić, odv. iz Siska
5. Predstavnik ošt. obitelji pok. Ivana Stanić – majka Jana Stanić, po pravomoćnosti presude
6. U spis